

І забринить мрія (Мейпл-Гіллз #3)

КУПИТИ

Генрі Тернер здобув звання капітана хокейної команди й тепер має тримати високу планку і на льоду, і в навчанні. Але попереду складний курс, до того ж із викладачем, який геть не подобається Генрі. Ще й суворий тренер з хокею тисне через погані оцінки.

Але ось з'являється Геллі, третьокурсниця, яка керує книжковим клубом. Вона добре знайома з курсом, що намагається опанувати Генрі, тому пропонує допомогу з написанням есе.

Щоденні ритуали перетворюються на гру, випадкові дотики — на виклик, а невимушені жарти — на небезпечну близькість. І що далі вони заходять у цю незаплановану прив'язаність, то гучніше запитання: це лише мрія, яка забриніла на мить... чи шанс на нове, інше життя?

ЛИСТ ВІД ХАННИ

Любі читачі!

Я знаю, що вам уже кортить почати читати, та перш ніж ви поринете в історію кохання Генрі й Геллі, дозвольте мені окреслити загальну картину. Я думала, що напишу лише «кілька слів», проте, сидючи й розмірковуючи, що саме мені хочеться сказати, я зрозуміла, що так не вийде, тож пристебніться та тримайтеся.

Відколи я видала книжку «І зійде крига», мені надійшло чимало повідомлень із запитанням, чи можна риси характеру Генрі, які — я завжди казала — обумовлені нейрорізноманіттям, пояснити якимось діагнозом. Тож я відповім коротко: ні, цей персонаж не має жодних розладів.

Дехто з вас може подумати: «Ну тоді гаразд. Круто. Ми б це зрозуміли і так, після прочитання книжки...» — але я знаю, що багато хто з вас відчуває свою схожість із Генрі або, можливо, переживає власну подорож на шляху до розуміння себе, і тому завчасне отримання відповіді на згадане вище запитання може бути важливим для вас.

Я завжди казала, що не писатиму історії, у якій персонаж матиме якусь хворобу, тому це не має несподівано шокувати тих, хто вже деякий час стежить за мною в соцмережах. Причин для того багато, але, окрім перешкод у реальному житті, з якими Генрі зіткнувся б, маючи справу із системою охорони здоров'я, моє рішення передусім зумовлене тим, що люди щодня повноцінно живуть своє життя й не потребують пояснень, чому вони почуваються інакшими.

Відсутність медичного діагнозу не робить жодної людини, її бажань чи потреб менш вагомими.

Генрі та його дії завжди ґрунтувалися на тому, як би я чинила сама, і на отримання діагнозу «аутизм і розлад дефіциту уваги з гіперактивністю», якого я не мала, коли почала прописувати цього персонажа, знадобилося тридцять років. Коли мені було двадцять, як Генрі, я була розчарована й засмучена, тому що мені здавалося, що мій

мозок просто не працює належним чином. Я ніби задихалася, але нікому навіть на думку не спадало, що це щось більше за діагностовані тоді тривогу й депресію.

Я буду вкрай відвертою: мені важко писалася ця книжка. Я хотіла добре впоратися з цим завданням заради вас усіх і, що важливіше, хотіла добре впоратися з ним заради Генрі.

Я вкладаю частинку себе в кожного персонажа, якого створюю: моя тривожність відображена в Анастейші, самопожертва — у Нейті, потреба бути бажаною — в Аврорі, самотність — у Гелі, а внутрішні шрами — у Рассі, на якому позначилась ігрова залежність його батька. Я дуже хвилювалася, чи зрозуміють люди ті особливості характеру Генрі — частини мене, — через які він закривається або потребує усамітнення. Ту частину мене, яка виснажується, віддзеркалюючи поведінку навколишніх і губкою вбираючи їхні риси. Ту частину мене, яка так сильно старається, але все одно отримує зовсім інший результат.

Яка іронія долі: я тиснула на себе, щоб не підвести вас усіх, і це, мабуть, найбільше в душі Генрі.

Я вважаю Генрі тим персонажем, який, відколи я його створила, змінився найдужче, але причина цього в тому, що я сама дуже змінилася відтоді, як подарувала вам Нейта та Стессі.

Я сподіваюся, що ви прочитаєте цю історію й побачите особистість, яка любить тих, хто її оточує, і коли справа доходить до якогось конфлікту, ви дивитиметеся на таких людей крізь призму знання, що не всі думають однаково.

Щиро сподіваюся, що книжка «І забринить мрія» була вартою очікування.

Тож влаштовуйтеся зручніше, вона довга.

З усією любов'ю
цілую — Ханна Теллі

РОЗДІЛ 1

Геллі

— Геллі, гадаю, нам варто розійтися.

Вілл, з його похмурым виразом обличчя, абсолютно недоречний на тлі моєї кухні. Рюші та квіточки, які колись вибирала моя бабуня, завжди викликали в мене сильні сентиментальні почуття та ностальгію, тож я так і не наважилася їх замінити. Мій погляд падає на лимонно-жовті шафки, проект типу «зроби сам», за який вона взялася, коли разом із місис Астор, що живе в сусідньому будинку, навчилася самотужки змішувати сухе мартіні. Потім на Джой, кішку породи регдол, яку подарувала мені бабуня, коли дізналася, що я переїду до неї. Зараз киця дримає на барному столику в оточенні в'язаних рибок. А довкола витає аромат другої партії круасанів, тому що в мене, як то кажуть, перший млинець завжди нанівець.

Уся ця обстава надто домашня. Надто несерйозна.

Надто нормальна, щоб пом'якшити категоричну Віллову заяву.

Його очі стежать за кожним моїм рухом, коли знімаю фартух із написом «Я печу», подарований Віллом мені на день народження, ніби він чекає від мене якогось драматичного спалаху емоцій. Напруженість щелет підкреслює гострі риси його обличчя, і він геть не схожий на того безтурботного хлопця, з яким я зустрічалася протягом останнього року, і ще менше на людину, з якою я дружила десять років. Ні, цей Вілл дуже схожий на людину, яка дійшла до межі.

Я вішаю свій фартух на гачок біля плити та підтягую до себе табуретку, щоб сісти навпроти нього по той бік барної стійки. Потім кладу голову на долоню й сама не знаю напевно, чи я навмисно віддзеркалила Віллову позу, чи це результат нашого доволі довгого знайомства.

Він тягнеться до мене через стільницю, бере мою руку й, підбадьорюючи, міцно стискає.

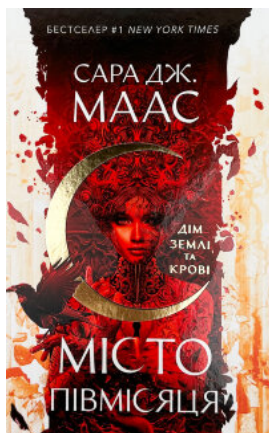
— Скажи щось, Гелс. Я все ще хочу бути твоїм другом.

Мені потрібно щось відповісти. Якщо мені бракує в чомусь досвіду, я компенсую це здоровим глуздом, тому цілком упевнена, що завершення стосунків — це річ, яка стосується обох сторін і передбачає діалог. Стискаю Віллову руку у відповідь, щоб це принаймні мало вигляд спілкування.

— Гарзд.

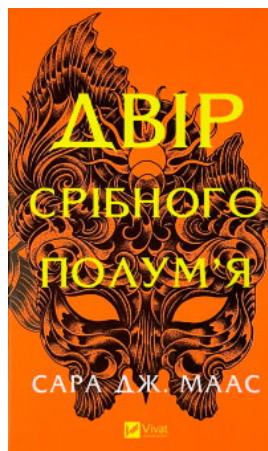
Не так я уявляла собі свій перший розрив. І ніколи не очікувала, що відчуватиму тоді... порожнечу? Я думала, що фізично відчуватиму, як серце розколеться в грудях надвоє. Що птахи перестануть співати, а небо посіріє. Так, усередині мене утворилася пуста, проте геть не така, якою її малювала моя уява. Не впевнена, що нормально взагалі уявляти, як це, коли тобі вперше розіб'ють серце, однак мені здавалося, що моє бодай трішки мало б відгукнутися на таку ситуацію.

Рекомендована література

Дім Землі та Крові.
Місто Півмісяця. Книга

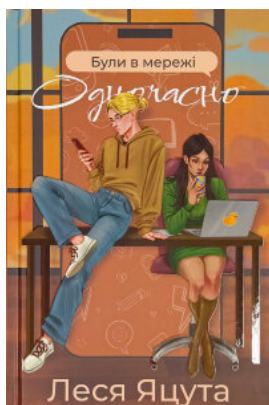
1

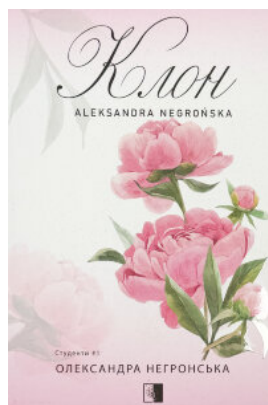
Двір срібного полум'я
(Двір шипів і троянд #4)

Бойфренд

Були в мережі
одночасно

Клон. Книга 1

В'язень

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ